
Dhvanyalokah Udyotah 4

ध्वन्यालोकः उद्योतः ४

Document Information

Text title : Dhvanyaloka Udyota 4

File name : dhvanyaloka4.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Rajani Arjun Shankar

Proofread by : Rajani Arjun Shankar

Latest update : January 4, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 7, 2024

sanskritdocuments.org

ध्वन्यालोकः उद्योतः ४

॥ यतुर्थः उद्योतः ॥

अेवं ध्वनिं सप्रपञ्चं विप्रतिपत्तिनिरासार्थं व्युत्पाद्य तद् व्युत्पादने
प्रयोजनान्तरमुच्यते —

ध्वनेर्यः सगुणीभूतव्यङ्ग्यस्याध्वा प्रदर्शितः ।

अनेनानन्त्यमायाति कवीनां प्रतिभागुणः ॥ १ ॥

य अेष ध्वनेर्गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य च मार्गः प्रकाशितस्तस्य कृत्वा-
न्तरं कविप्रतिभानन्त्यम् ।

कथमिति चेत् —

अतो ध्वन्यतमेनापि प्रकारेण विभूषिता ।

वाणी नवत्वमायाति पूर्वार्थान्वयवत्यपि ॥ २ ॥

अतो ध्वनेरुक्तप्रभेदमध्यादन्यतमेनापि प्रकारेण विभूषिता सती
वाणी पुरातनकविनिबद्धार्थसंस्पर्शवत्यपि नवत्वमायाति । तथाऽयविव-
क्षितवाच्यस्य ध्वनेः प्रकारद्वयसामाश्रयेण नवत्वं पूर्वार्थानुगमेऽपि
यथा —

स्मितं किञ्चिन्मुग्धं तरलमधुरो दृष्टिविभवः

परिस्पन्दो वायामभिनवविलासोर्मिसरसः ।

गतानामारम्भः किसलयितलीलापरिमलः

स्पृशन्त्यास्तारुण्यं किमिव छि न रम्यं भृगुदृशः ॥

एत्यस्य,

सविभ्रमस्मितोद्भेदा लोलाक्ष्यः प्रस्फुल्लद्विरः ।

नितम्बालसगामिन्यः कामिन्यः कस्य न प्रियाः ॥

एत्येवमादिषु श्लोकेषु सत्स्वपि तिरस्कृतवाच्यध्वनिसमाश्रयेणा-
पूर्वत्वमेव प्रतिभासते । तथा —

यः प्रथमः प्रथमः स तु तथाहि उतलस्तिभलपललाशी ।

श्रापदगणेषु सिंः सिंः केनाधरीकियते ॥

एत्यस्य,

स्वतेजःक्रीतमडिमा केनायेनातिशय्यते ।

मडद्भिरेपि मातङ्गैः सिंः किमभिभूयते ॥

एत्येवमादिषु श्लोकेषु सत्स्वप्यर्थान्तरसङ्कमित्वाव्यध्वनिसमाश्र-
येण नवत्वम् । विवक्षितान्यपरवाच्यस्याप्युक्तप्रकारसमाश्रयेण नवत्वं
यथा —

निद्राकैतविनः प्रियस्य वदने विन्यस्य वक्त्रं वधू-
र्बोधत्रासनिरुद्धयुम्भनरसाध्याभोगलोलं स्थिता ।
वैलक्ष्याद्विमुग्धीभवति पुनस्तस्याप्यनारम्भिणः
साकाङ्क्षप्रतिपत्ति नाम लुट्यं यातं तु पारं रतेः ॥

एत्यादौः श्लोकस्य,

शून्यं वासगृहं विलोक्य शयनादुत्थाय किञ्चिच्छनै-
र्निद्राव्याजमुपागतस्य सुचिरं निर्वर्ण्य पत्युर्मुभम् ।
विस्रब्धं परिशुम्भ्य जतपुलकामालोक्य गण्डस्थलीं
लज्जानम्रमुग्धी प्रियेण लसता बाला यिरं युम्भिता ॥

एत्यादिषु श्लोकेषु सत्स्वपि नवत्वम् । यथा वा —“तरङ्गलूभङ्गा”
एत्यादिश्लोकस्य“नानाभङ्गिभ्रमद्भूः”एत्यादिश्लोकापेक्षयान्यत्वम् ॥ २ ॥

युक्त्याऽनयानुसर्तव्यो रसादिर्बहुविस्तरः ।

मिथोऽप्यनन्ततां प्राप्तः काव्यमार्गो यदाश्रयात् ॥ ३ ॥

अहुविस्तारोऽयं रसभावतदाभासतत्प्रशमलक्षणो मार्गो यथास्वं
विभावानुभावप्रभेदकलनया यथोक्तं प्राङ् । स सर्व एवेवानया युक्त्यानु-
सर्तव्यः । यस्य रसादिराश्रयाद्यं काव्यमार्गः पुरातनैः कविभिः सडस्र-
संभ्यैरसंभ्यैर्वा अहुप्रकारं क्षुण्णत्वात्मान्मितोऽप्यनन्ततामेति । रसभावा-
दीनां हि प्रत्येकं विभावानुभावव्यभिचारिसमाश्रयादपरिमितत्वम् ।
तेषां यैकैकप्रभेदापेक्षयापि तावज्जगद्भूतमुपनिबध्यमानं सुकविभिस्त-
दिच्छावशादन्यथा स्थितमप्यन्यथैव विवर्तते । प्रतिपादितं यैतच्छि-
वियारावसरे । गाथा यात्र कृतैव मडाकविना —

अतथास्थितानपि तथासंस्थितानिव लुट्ये या निवेशयति ।

अर्थविशेषान् सा जयति विकटकविगोचरा वाणी ॥

तदित्यं रसभावाद्याश्रयेण काव्यार्थानामानन्त्यं सुप्रतिपादितम् ।

अेतदेवोपपादयितुमुच्यते —

दृष्टपूर्वा अपि ह्यर्थाः काव्ये रसपरिश्रद्धात् ।

सर्वे नवा एवाभान्ति मधुमास एव द्रुमाः ॥ ४ ॥

तथा छि विवक्षितान्यपरवाच्यस्यैव शब्दशक्त्युद्भवानुराण-
रूपव्यङ्ग्यप्रकारसमाश्रयेण नवत्वम् । यथा — “घरणीघारणायधुना
त्वं शेषः” इत्यादौः ।

शेषो छिमगिरिस्त्वं च मलान्तो गुरवः स्थिराः ।

यदलङ्घितमर्यादाश्चलन्तीं बिभ्रते भुवम् ॥

इत्यादिषु सत्स्वपि । तस्यैवार्थशक्त्युद्भवानुराणरूपव्यङ्ग्यसमाश्र-
येण नवत्वम् । यथा — “अेवंवादिनि देवर्षौ” इत्यादि श्लोकस्य ।

कृते वरकथालापे कुमार्यः पुलकोद्गमैः ।

सूययन्ति स्पृष्टामन्तर्लज्जयावनताननाः ॥

इत्यादिषु सत्सु अर्थशक्त्युद्भवानुराणरूपव्यङ्ग्यस्य कविप्रौढो-
क्तिनिर्मितशरीरत्वेन नवत्वम् । यथा — “सज्जयति सुरभिमासो” इत्यादौः ।

सुरभिसमये प्रवृत्ते सडसा प्रादुर्भवन्ति रमणीयाः ।

रागवतामुत्कलिकाः सडैव सडकारकलिकाभिः ॥

इत्यादिषु सत्स्वप्यपूर्वत्वमेव ।

अर्थशक्त्युद्भवानुराणरूपव्यङ्ग्यस्य कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिमात्र-
निष्पन्नशरीरत्वेन नवत्वम् । यथा “वाणिज्य उस्तिदन्ताः” इत्यादिगा-
थार्थस्य ।

करिणीवैधव्यकरो मम पुत्र ओककाण्डविनिपाती ।

उतस्नुषया तथा कृतो यथा काण्डकराण्डकं वडति ॥

अेवमादिष्वर्थेषु सत्स्वयनालीढतैव ।

यथा व्यङ्ग्यभेदसमाश्रयेण ध्वनेः काव्यार्थानां नवत्वमुत्पद्यते,
तथा व्यञ्जकभेदसमाश्रयेणापि । तत्तु ग्रन्थविस्तरभयान्न लिप्यते,
स्वयमेव सलृदयैरभ्युद्धयम् । अत्र य पुनःपुनरुक्तमपि सारतयेदमुच्यते —
व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावेऽस्मिन्विधिषे सम्भवत्यपि ।

रसादिमय ओकस्मिन् कविः स्यादवधानवान् ॥ ५ ॥

अस्मिन्नर्थानन्त्यलेतौ व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावे विचित्रे शब्दानां सम्भव-

त्यपि कविरपूर्वार्थलाभार्थी रसादिमय अेकस्मिन् व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावे
यत्नादवदधीत । रसभावावतदाभासरूपे हि व्यङ्ग्ये तद्व्यञ्जकेषु यथा-
निर्दिष्टेषु वर्णपदवाक्यरचनाप्रबन्धेष्ववहितमनसः कवेः सर्वमपूर्वं काव्यं
सम्पद्यते । तथा च रामायणमहाभारतादिषु सङ्ग्रामादयः पुनःपुनर-
भिहितता अपि नवनवाः प्रकाशन्ते । प्रबन्धे याङ्गी रस अेक अेवोपनि-
बध्यमानोऽर्थविशेषलाभं छायातिशयं च पुष्पाति । कस्मिन्निवेति
येत् — यथा रामायणे यथा वा महाभारते । रामायणे हि करुणो रसः
स्वयमादिकविना सूत्रितः“शोकः श्लोकत्वमागतः” इत्येवंवादिना ।
निर्व्यूढश्च स अेव सीतात्यन्तवियोगपर्यन्तमेव स्वप्रबन्धमुपस्थयता ।
महाभारतेऽपि शास्त्रकाव्यरूपस्थायान्वयिनि वृष्णिपाण्डवविरसावसा-
नवैमनस्थदायिनीं समाप्तिमुपनिबध्नता महाभुनिना वैराग्यजननतात्पर्यं
प्राधान्येन स्वप्रबन्धस्य दर्शयता मोक्षलक्षणः पुरुषार्थः शान्तो रसश्च
मुप्यतया विवक्षाविषयत्वेन सूचितः । अेतव्यांशेन विवृतमेवान्यैर्व्या-
प्याविधायिभिः । स्वयमेव यैतद्गुद्गीर्णा तेनोदीर्णमडामोडमग्नमुज्जिडीर्षिता
लोकमतिविमलज्ञानालोकदायिना लोकनाथेन —
यथा यथा विपर्येति लोकतन्त्रमसारवत् ।
तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र संशयः ॥

इत्यादि बहुशः कथयता । ततश्च शान्तो रसो रसान्तरैर्मोक्षलक्षणः
पुरुषार्थः पुरुषार्थान्तरैस्तदुपसर्जनत्वेनानुगम्यमानोऽङ्गित्वेन विवक्षा-
विषय इति महाभारततात्पर्यं सुव्यक्तमेवावभासते । अङ्गाङ्गिभावश्च
यथा रसानां तथा प्रतिपादितमेव ।

पारमार्थिकान्तस्तत्त्वानपेक्षया शरीरस्येवाङ्गभूतस्य रसस्य पुरुषा-
र्थस्य च स्वप्राधान्येन चारुत्वमप्यविरुद्धम् । ननु महाभारते यान्वि-
वक्षाविषयः सोऽनुकमण्यां सर्व अेवानुक्तान्तो न यैतत्तत्र दृश्यते, प्रत्युत
सर्वपुरुषार्थप्रबोधहेतुत्वं सर्वरसगर्भत्वं च महाभारतस्य तस्मिन्नुद्देशे
स्वशब्दनिवेदितत्वेन प्रतीयते । अत्रोच्यते — सत्यं शान्तस्यैव रसस्या-
ङ्गित्वं महाभारते मोक्षस्य च सर्वपुरुषार्थेभ्यः प्राधान्यमित्येतन्न स्व-
शब्दाभिधेयत्वेनानुक्तमण्या दर्शितम्, दर्शितं तु व्यङ्ग्यत्वेन —
“भगवान्वासुदेवश्च कीर्त्यतेऽत्र सनातनः”

इत्यस्मिन् वाक्ये । अनेन उच्यथमर्थो व्यङ्ग्यत्वेन विवक्षितो यदत्र
महाभारते पाण्डवादिशरितं यत्कीर्त्यते तत्सर्वमवसानविरसमविधाप्र-

पञ्चरूपञ्च, परमार्थसत्यस्वरूपस्तु भगवान्वासुदेवोऽत्र कीर्त्यते ।
तस्मात्तस्मिन्नेव परमेश्वरे भगवति भवत भावितयेतसो, मा भूत विभू-
तिषु निःसारासु रागिणो गुणेषु वा नयविनयपराङ्मादिष्वमीषु डेवलेषु
केषुचित्सर्वात्मना प्रतिनिविष्टधियः । तथा यात्रे – पश्यत निःसारातां
संसारस्येत्यभुमेवार्थं द्योतयन् स्फुटमेवावभासते व्यञ्जकशक्त्यनुगृहीतश्च
शब्दः । अेवंविधमेवार्थं गर्भीकृतं सन्दर्शयन्तोऽनन्तरश्लोका लक्ष्यन्ते –
“स छि सत्यम्” इत्याद्यः ।

अथ य निगूढरमणीयोऽर्थो मडाभारतावसाने उरिवंशवर्णनेन
समाप्तिं विदधता तेनैव कविवेधसा कृष्णद्वैपायनेन सम्यक्स्फुटीकृतः ।
अनेन यार्थेन संसारातीते तत्त्वान्तरे भक्त्यतिशयं प्रवर्तयता सडल
अेव सांसारिको व्यवहारः पूर्वपक्षीकृतो न्यक्षेण प्रकाशते । देवतातीर्थ-
तपःप्रभृतीनां य प्रभावातिशयवर्णनं तस्यैव परब्रह्मणः प्राप्स्युपायत्वेन
तद्विभूतित्वेनैव देवताविशेषाणामन्येषां य । पाण्डवादिचरितवर्णन-
स्यापि वैराग्यजननतात्पर्याद्वैराग्यस्य य मोक्षमूलत्वान्मोक्षस्य य
भगवत्प्राप्स्युपायत्वेन मुष्यतया गीतादिषु प्रदर्शितत्वात्परब्रह्मप्राप्स्यु-
पायत्वमेव परम्परया । वासुदेवादिसञ्ज्ञाभिधेयत्वेन यापरिमितशक्त्या-
स्यदं परं ब्रह्म गीतादिप्रदेशान्तरेषु तदभिधानत्वेन लब्धप्रसिद्धि माथु-
रप्रादुर्भावाऽनुकृतसडलस्वरूपं विवक्षितं न तु माथुरप्रादुर्भावांश अेव,
सनातनशब्दविशेषितत्वात् । रामायणादिषु यानया सञ्ज्ञया भगवन्भू-
त्यन्तरे व्यवहारदर्शनात् । निर्णीतश्चायमर्थः शब्दतत्त्वविद्भिरेव ।

तदेवमनुकृमणीनिर्दिष्टेन वाक्येन भगवद्व्यतिरेकिणः सर्वस्यान्य-
स्थानित्यतां प्रकाशयता मोक्षलक्षण अेवैकः परः पुरुषार्थः शास्त्रनये,
काव्यनये य तृष्णाक्षयसुभपरिपोषलक्षणः शान्तो रसो मडाभारतस्या-
ङ्गित्वेन विवक्षित इति सुप्रतिपादितम् । अत्यन्तसारभूतत्वाख्यायमर्थो
व्यङ्ग्यत्वेनैव दर्शितो न तु वाच्यत्वेन । सारभूतो ह्यर्थः स्वशब्दानभि-
धेयत्वेन प्रकाशितः सुतरामेव शोभाभावडति । प्रसिद्धिश्रेयमस्येव
विदग्धविद्वत्परिषत्सु यदभिमततरं वस्तु व्यङ्ग्यत्वेन प्रकाश्यते न
साक्षाच्छब्दवाच्यत्वेन । तस्मात्स्थितमेतत् — अङ्गिभूतरसाधाश्रयेण
काव्ये ङ्गिमाणे नवार्थलाभो भवति बन्धच्छाया य मडती सम्पद्यत
इति । अत अेव य रसानुगुणार्थविशेषोपनिबन्धमलङ्कारान्तरविरडेऽपि
छायातिशययोगि लक्ष्ये दृश्यते । यथा —

मुनिर्जयति योगीन्द्रो मलात्मा कुम्भसम्भवः ।
येनैकयुलके दृष्टौ तौ द्विव्यौ मत्स्यकच्छपौ ॥

एत्यादौ । अत्र ज्येष्ठभुतरसानुगुणमेकयुलके मत्स्यकच्छपदर्शनं
छायातिशयं पुष्पाति । तत्र ज्येकयुलके सकलजलधिसन्निधानादपि
द्विव्यमत्स्यकच्छपदर्शनमक्षुण्णत्वाद्दृष्टभुतरसानुगुणत्वरम् । क्षुण्णं हि
वस्तु लोकप्रसिद्ध्याद्भुतमपि नाश्चर्यकारि भवति । न चाक्षुण्णं वस्तूप-
निबध्यमानमद्भुतरसस्यैवानुगुणं यावद्रसान्तरस्यापि । तद्यथा —
स्विधति रोमाञ्चते वेपते रथ्यायान्तुलात्रेण ।
स पार्श्वोऽधापि सुभग तस्या येनास्यतिकान्तः ॥

अेतद्वाथार्थाद्भाव्यमानाद्या रसप्रतीतिर्भवति, सा त्वां स्पृष्ट्वा स्विध-
ति रोमाञ्चते वेपते एत्येवंविधादर्थान्प्रतीयमानान्मनागपि नो जायते ।
तदेवं ध्वनिप्रभेदसमाश्रयेण यथा काव्यार्थानां नवत्वं जायते तथा
प्रतिपादितम् । गुण्णीभूतव्यङ्ग्यस्यापि त्रिभेदव्यङ्ग्यापेक्षया ये प्रकारा-
स्तत्समाश्रयेणापि काव्यवस्तूनां नवत्वं भवत्येव । तत्त्वतिविस्तारका-
रीति नोदाहृतं सल्लयैः स्वयमुत्प्रेक्षणीयम् ॥ ५ ॥

ध्वनेरित्यं गुण्णीभूतव्यङ्ग्यस्य च समाश्रयात् ।
न काव्यार्थविरामोऽस्ति यद्वि स्यात्प्रतिभागुणः ॥ ६ ॥

सत्स्वपि पुरातनकविप्रबन्धेषु यद्वि स्यात्प्रतिभागुणः, तस्मिंस्त्व-
सति न किञ्चिदेव डवेर्वस्त्वस्ति । बन्धस्थायाप्यर्थद्रयानुरुपशब्द-
सन्निवेशोऽर्थप्रतिमानाभावे कथमुपपद्यते । अनपेक्षितार्थविशेषाक्षररचयनैव
बन्धस्थायेति नेदं नेदीयः सल्लयानाम् । अेवं हि सत्यर्थानपेक्षयतुर-
मधुरवचनरचनायामपि काव्यव्यपदेशः प्रवर्तते । शब्दार्थयोः साहित्येन
काव्यत्वे कथं तथाविधे विषये काव्यव्यवस्थेति चेत् — परोपनिबद्धार्थ-
विरचने यथा तत्काव्यत्वव्यवहारस्तथा तथाविधानां काव्यसन्-
र्भाणाम् ॥ ६ ॥

न यार्थानन्त्यं व्यङ्ग्यार्थपिक्षयैव यावद्वाग्यार्थपिक्षयापीति
प्रतिपादयितुमुच्यते —

अवस्थादेशकालाद्विशेषैरपि जायते ।
आनन्त्यमेव वाच्यस्य शुद्धस्यापि स्वभावतः ॥ ७ ॥

शुद्धस्यानपेक्षितव्यङ्ग्यस्यापि वाच्यस्यानन्त्यमेव जायते स्वभा-

वतः । स्वभावो ङ्ययं वाच्यानां येतनानामयेतनानां य यदवस्थाभेदा-
 द्देशभेदात्कालभेदात्स्वावलक्षणभेदाश्चानन्तता भवति । तैश्च तथाव्यव-
 स्थितैः सद्भिः प्रसिद्धानेकस्वभावानुसाराण्युपया स्वभावोक्त्यापि ताव-
 द्दुपनिबन्धमानैर्निरवधिः काव्यार्थः सम्पद्यते । तथा ङ्यवस्थाभेदात्प्रवत्वं
 यथा — भगवती पार्वती कुमारसम्भवे “सर्वोपमाद्रव्यसमुच्चयेन” इत्या-
 द्दिभिरुक्तिभिः प्रथममेव परिसमापितरूपवर्णनापि पुनर्भगवतः शम्भो-
 लीयनगोचरमायान्ती “वसन्तपुष्पाभराणं वडन्ती” मन्मथोपकरणाभूतेन
 भङ्ग्यन्तरेणोपवर्णिता । सैव य पुनर्नवोद्गाढसमये प्रसाध्यमाना “तां
 प्राज्जुर्भी तत्र निवेश्य तन्वीम्” इत्याद्युक्तिभिर्नविनैव प्रकारेण निरूपि-
 तरूपसौष्ठवा । न य ते तस्य कवेरेकत्रैवासङ्कृता वर्णनप्रकारा अपुन-
 रुक्तत्वेन वा नवनवार्थनिर्भरत्वेन वा प्रतिभासन्ते । दर्शितमेव यैतद्वि-
 षमभाषणीलायाम् —

न य तेषां घटतेऽवधिः, न य ते दृश्यन्ते कथमपि पुनरुक्ताः ।

ये विभ्रमाः प्रियाणामर्था वा सुकविवाणीनाम् ॥

अयमपरश्चावस्थाभेदप्रकारो यदयेतनानां सर्वेषां येतनं द्वितीयं
 रूपमभिमानित्वप्रसिद्धं छिन्नवद्गुणादीनाम् । तस्योचितयेतनविषयस्वरूप-
 योजनयोपनिबन्धमानमन्यदेव सम्पद्यते । यथा कुमारसम्भव श्लो-
 कपर्वतस्वरूपस्य छिन्नवतो वर्णनं, पुनः सप्तर्षिप्रियोक्तिषु येतनतत्स्वरूपा-
 पेक्षया प्रदर्शितं तदपूर्वमेव प्रतिभाति । प्रसिद्धश्चायं सत्कवीनां मार्गः ।
 छन्दं य प्रस्थानं कविव्युत्पत्तये विषमभाषणीलायां सप्रपञ्चं दर्शितम् ।
 येतनानां य भाव्याद्यवस्थाभिरन्यत्वं सत्कवीनां प्रसिद्धमेव । येतना-
 नामवस्थाभेदेऽप्यवान्तरावस्थाभेदान्नात्त्वम् । यथा कुमारीणां कुसुम-
 शरन्निल्लुङ्गयानामन्यासां य । तत्रापि विनीतानामविनीतानां य ।
 अयेतनानां य भावानामारम्भाद्यवस्थाभेदभिन्नानामेकैकशः स्वरूपमुप-
 निबन्धमानमानन्त्यमेवोपयाति । यथा —

उंसानां निन्देषु यैः कवितैरासज्यते कूजता-

मन्यः कोऽपि कषायकण्ठलुठनादाघर्धरो विभ्रमः ।

ते सम्प्रत्यकठोरवारणवधून्ताङ्कुरस्पर्धिनो

निर्याताः कमलाकरेषु बिसिनीकन्दात्रिमग्रन्थयः ॥

श्लेषमन्यत्रापि दिशानयानुसर्तव्यम् ।

देशभेदान्नात्त्वमयेतनानां तावत् । यथा वायूनां नानादिग्देश-

थारिणामन्येषामपि सलिलकुसुमादीनां प्रसिद्धमेव । येतनानामपि
मानुषपशुपक्षिप्रभृतीनां आमारण्यसलिलादिसमेधितानां परस्परं मडा-
न्विशेषः समुपलक्ष्यत एव । स य विविच्य यथायथमुपनिबध्यमान-
स्तथैवानन्त्यमायाति । तथा हि — मानुषाणामेव तावद्दिग्देशादि-
भिन्नानां ये व्यवहारव्यापारादिषु विचित्रा विशेषास्तेषां उनान्तः
शक्यते गन्तुम्, विशेषतो योषिताम् । उपनिबध्यते य तत्सर्वमेव
सुकविभिर्बिर्थाप्रतिभम् ।

कालभेदाख्य नानात्वम् । यथर्तुभेदादिग्योमसलिलादीनामयेतना-
नाम् । येतनानां यौत्सुक्याद्यः कालविशेषाश्रयिणः प्रसिद्धा एव ।
स्वालक्षणाद्यप्रभेदाख्य सकलजगद्गतानां वस्तूनां विनिबन्धनं प्रसिद्धमेव ।
तस्य यथावस्थितमपि तावदुपनिबध्यमानमनन्ततामेव काव्यार्थ-
स्यापाद्यति ।

अत्र उच्यते यक्षीरन् — यथा सामान्यात्मना वस्तूनि वाच्यतां
प्रतिपद्यन्ते न विशेषात्मना ; तानि हि स्वयमनुभूतानां सुप्पादीनां
तन्निमित्तानां य स्वरूपमन्यत्रारोपयद्भिः स्वपरानुभूतरूपसामान्य-
मात्राश्रयेणोपनिबध्यन्ते कविभिः । न हि तैरतीतमनागतं वर्तमानञ्च
परिचिन्तादिस्वलक्षणं योगिभिरिव प्रत्यक्षीकियते ; तस्यानुभाव्यानु-
भवसामान्यं सर्वप्रतिपत्तुसाधारणं परिमितत्वात्पुरुषातनानामेव गोचरी-
भूतम्, तस्याविषयत्वानुपपत्तेः । अत एव स प्रकारविशेषो यैरद्यतनै-
रभिनवत्वेन प्रतीयते तेषामभिमानमात्रमेव भाषितिकृतं वैचित्र्यमात्रम-
त्रास्तीति ।

तत्रोच्यते — यत्कृतं सामान्यमात्राश्रयेण काव्यप्रवृत्तिस्तस्य य
परिमितत्वेन प्रागेव गोचरीकृतत्वान्नास्ति नवत्वं काव्यवस्तूनामिति,
तद्युक्तम् ; यतो यदि सामान्यमात्रमाश्रित्य काव्यं प्रवर्तते किङ्कृत-
स्तर्हि मडाकविनिबध्यमानानां काव्यार्थानामतिशयः । वाल्मीकिव्य-
तिरिक्तस्यान्यस्य कविव्यपदेश एव वा सामान्यव्यतिरिक्तस्या-
न्यस्य काव्यार्थस्याभावात्, सामान्यस्य यादिकविनैव प्रदर्शित-
त्वात् । उक्तिवैचित्र्यान्नैष दोष इति चेत् — किमिदमुक्तिवैचित्र्यम् ?
उक्तिर्हि वाच्यविशेषप्रतिपादि वचनम् । तद्वैचित्र्ये कथं न वाच्यवै-
चित्र्यम् । वाच्यवाचकयोरविनाभावेन प्रवृत्तेः । वाच्यानां य काव्ये-
प्रतिभासमानानां यद्वृषं तत्तु ग्राह्यविशेषाभेदेनैव प्रतीयते । तेनो-
क्तिवैचित्र्यवादिना वाच्यवैचित्र्यमनिच्छताप्यवश्यमेवाभ्युपगन्तव्यम् ।

तदयमत्र सङ्क्षेपः —

वाल्मीकिव्यतिरिक्तस्य यद्यैकस्यापि कस्यचित् ।

धृष्यते प्रतिभार्थेषु तत्तद्दानन्त्यमक्षयम् ॥

किञ्च, उक्तिवैशित्र्यं यत्काव्यनवत्वे निबन्धनमुच्यते तदस्मत्पक्षा-
नुगुणमेव । यतो यावानयं काव्यार्थानन्त्यभेदलेतुः प्रकारः प्राग्दर्शितः
स सर्व एव पुनरुक्तिवैशित्र्याद् द्विगुणतामापद्यते । यथायमुपमाश्लेषादि-
रलङ्कारवर्गः प्रसिद्धः स भणितिवैशित्र्याद्गुणनिबन्धमानः स्वयमेवानव-
धिर्धत्ते पुनः शतशाभताम् । भणितिश्च स्वभाषाभेदेन व्यवस्थिता सती
प्रतिनियतभाषागोचरार्थवैशित्र्यनिबन्धनं पुनरपरं काव्यार्थानामान-
न्त्यमापाद्यति । यथा ममैव —

मम मम इति भाषातो प्रजति कालो जनस्य ।

तथापि न देवो जनार्दनो गोचरो भवति मनसः ॥ ७ ॥

इत्थं यथा यथा निरुच्यते तथा तथा न लभ्यतेऽन्तः काव्यार्था-
नाम् । इदं तूच्यते —

अवस्थादिविभिन्नानां वाच्यानां विनिबन्धनम् ।

यत्प्राग्दर्शितं प्राङ्

भूमैव दृश्यते लक्ष्ये -

न तच्छक्यमपोहितुम् ।

- तत्तु भाति रसाश्रयात् ॥ ८ ॥

तद्विदमत्र सङ्क्षेपेणाभिधीयते सत्कवीनामुपदेशाय —

रसभावादिस्मभद्धा यद्यौचित्यानुसारिणी ।

अन्वीयते वस्तुगतिर्देशकालादिभेदिनी ॥ ९ ॥

तत्का गणना कवीनामन्वेषां परिमितशक्तीनाम् ।

वाचस्पतिसलस्राणां सलस्रैरपि यत्नतः ।

निबद्धा सा क्षयं नैति प्रकृतिर्जगतामिव ॥ १० ॥

यथा हि जगत्प्रकृतिरतीतकल्पपरम्परविर्भूतविशित्रवस्तुप्रपञ्चा

सती पुनरिदानीं परिकीर्णा परपदार्थनिर्माणशक्तिरिति न शक्यतेऽभि-

धातुम् । तद्भेदेयं काव्यस्थितिरनन्ताभिः कविमतिभिरुपभुक्तापि नेदा-

नीं परिडीयते, प्रत्युत नवनवाभिव्युत्पत्तिभिः परिवर्धते । इत्थं

स्थितेऽपि

संवादास्तु भवन्त्येव बाहुल्येन सुमेधसाम् ।

स्थितं ज्येतत् संवादिन्येव मेधाविनां भुङ्क्ष्यः । किन्तु —

नैकउपतया सर्वे ते मन्तव्या विपश्चिता ॥ ११ ॥

कथमिति चेत् —

संवादो ज्येद्यसादृश्यं तत्पुनः प्रतिबिम्भवत् ।

आलेभ्याकारवत्तुल्यद्वेडिवस्य शरीरिणाम् ॥ १२ ॥

संवादो हि काव्यार्थस्योच्यते यदन्येन काव्यवस्तुना

सादृश्यम् । तत्पुनः शरीरिणां प्रतिबिम्भवदालेभ्याकारवत्तुल्यद्वेडिवस्य

त्रिधा व्यवस्थितम् । किञ्चिद्धि काव्यवस्तु वस्त्वन्तरस्य शरीरिणः

प्रतिबिम्बकल्पम्, अन्यदालेभ्यप्रभ्यम्, अन्यत्तुल्येन शरीरिणा

सदृशम् ।

तत्र पूर्वमनन्यात्म तुच्छात्म तदनन्तरम् ।

तृतीयं तु प्रसिद्धात्म नान्यसाम्यं त्यजेत्कविः ॥ १३ ॥

तत्र पूर्वं प्रतिबिम्बकल्पं काव्यवस्तु परिर्द्धव्यं सुमतिना । यत-

स्तदनन्यात्म तात्त्विकशरीरशून्यम् । तदनन्तरमालेभ्यप्रभ्यमन्यसाम्यं

शरीरान्तरयुक्तमपि तुच्छात्मत्वेन त्यक्तव्यम् । तृतीयं तु विभिन्नकम-

नीयशरीरसदृभावे सति ससंवादमपि काव्यवस्तु न त्यक्तव्यं कविना ।

न हि शरीरी शरीरिणान्येन सदृशोऽप्येक एवेति शक्यते वक्तुम् ॥ १३ ॥

अेतद्वेवोपपादयितुमुच्यते —

आत्मनोऽन्यस्य सदृभावे पूर्वस्थित्यनुयाय्यपि ।

वस्तु भातितरां तन्व्याः शशिश्छायमिवाननम् ॥ १४ ॥

तत्त्वस्य सारभूतस्यात्मनः सदृभावेऽन्यस्य पूर्वस्थित्यनुयाय्यपि

वस्तु भातितराम् । पुराणरमणीयश्छायानुगृहीतं हि वस्तु शरीरवत्परां

शोभां पुष्यति । न तु पुनरुक्तत्वेनावभासते । तन्व्याः शशिश्छायमि-

वाननम् ।

अेवं तावत्संवादानां समुदायरूपाणां वाक्यार्थानां विभक्ताः सी-

मानः । पदार्थरूपाणां च वस्त्वन्तरसदृशानां काव्यवस्तूनां नास्त्येव

दोष एति प्रतिपादयितुमुच्यते —

अक्षरादिरथनेव योज्यते यत्र वस्तुरथना पुरातनी ।

नूतने स्फुरति काव्यवस्तुनि व्यक्तमेव भवतु सा न दृष्यति ॥ १५ ॥

न हि वायस्यतिनाप्यक्षराणि पदानि वा कानिचिदपूर्वाणि घट-
यितुं शक्यन्ते । तानि तु तान्येवोपनिबद्धानि न काव्यादिषु नवतां
विरुध्यन्ति । तथैव पदार्थरूपानि श्लेषादिमयान्यर्थतत्त्वानि ।

तस्मात् -

यदपि तदपि रम्यं यत्र लोकस्य किञ्चित्-
स्फुरितमिदमितीयं बुद्धिरभ्युज्जिहीते ।
स्फुरणैयं काचिदिति सल्लुट्यानां यमलृतिरुत्पद्यते ।
अनुगतमपि पूर्वच्छायया वस्तु तादृक्
सुकविरुपनिबद्गन्निन्धतां नोपयाति ॥ १६ ॥

तदनुगतमपि पूर्वच्छायया वस्तु तादृक् तादृक्षं सुकविर्विवक्षितव्य-
ङ्ग्यवाच्यार्थसमर्पणसमर्थशब्दरचनारूपया अन्यच्छाययोपनिबद्गन्निन्धतां
नैव याति । तदित्थं स्थितम् —

प्रतीयन्तां वाचो निमित्तविविधार्थामृतरसा
न सादः कर्तव्यः कविभिरनवद्यै स्वविषये ।
सन्ति नवाः काव्यार्थाः परोपनिबद्गार्थविरचने न कश्चित्वेर्गुण
ऽति भावयित्वा ।

परस्वादानेच्छाविरतमनसो वस्तु सुकवेः
सरस्वत्येषा घटयति यथेष्टं भगवती ॥ १७ ॥

परस्वादानेच्छाविरतमनसः सुकवेः सरस्वत्येषा भगवती यथेष्टं
घटयति वस्तु । येषां सुकवीनां प्राक्तनपुण्याभ्यासपरिपाकवशेन
प्रवृत्तिस्तेषां परोपरचितार्थपरिग्राहनिःस्पृहाणां स्वव्यापारो न क्वचिद्-
पयुज्यते । सैव भगवती सरस्वती स्वयमभिमतमर्थमाविर्भावयति ।
अेतदेव हि मडाकवित्वं मडाकवीनामित्योम् ।

ऽत्यङ्गिष्टरसाश्रयोश्चितगुणालङ्कारशोभाभृतो
यस्माद्गस्तु समीहितं सुकृतिभिः सर्वं समासाद्यते ।
काव्याभ्येऽभिलसौष्यधाम्नि विबुधोदाने ध्वनिर्दशितः
सोऽयं कल्पतरुपमानमहिमा भोग्योऽस्तु भव्यात्मनाम् ॥

सत्काव्यतत्त्वनयवर्त्मचिरप्रसुप्त
कल्पं मनस्सु परिपक्वधियां यदासीत् ।
तद्व्याकरोत्सल्लुट्योद्यलाभलेतो-

रानन्दवर्धन इति प्रथिताभिधानः ॥

इति श्रीराजनकानन्दवर्धनाचार्यविरचिते ध्वन्यालोके यतुर्थः उद्योतः ।

Encoded by Rajani Arjun Shankar

Dhvanyalokah Udyotah 4

pdf was typeset on October 7, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

